

ДЖОН ЧИЙВЪР ОТ АВТОРА

Превод от английски: Николай Попов, 1981

chitanka.info

Щях да съм по-доволен, ако тези избрани разкази бяха отпечатани в обратен ред и ако можех още отначало да се появя като улегнал, възстар човек, а не като младеж, който открива с изненада, че съвсем благовъзпитани мъже и жени допускат в личния си живот еротична горчивина и дори алчност. Мисля, че раждането на един писател, за разлика от това на художника, не разкрива интересни връзки с неговите учители. В развитието на писателя не намираме нищо, което да напомня за ранните копия от Джаксън Полак^[1] на живописиста в Сикстинската капела или да има странна прилика с творчеството на Томас Харт Бентън^[2]. Можем обаче да видим как писателят прохожда, как се учи да връзва вратовръзката си, да се люби, да яде грах с вилица. Той ни изглежда много самотен и решен да се самообразова. Наивен и в моя случай провинциален, понякога пиян, понякога недосетлив, почти винаги непохватен — дори и ранният подбор от ранни творби на такъв човек ще бъде само гола история на неговата борба да добие опит в икономиката и в любовта.

Разказите са писани след достойното ми уволнение от армията, когато свърши Втората световна война. Доколкото си спомням, подредени са хронологически, като най-смущаващо незрелите отпаднаха. Тези разкази понякога напомнят случки от един отдавна отминал свят: тогава Ню Йорк все още бе изпълнен с речен блясък, тогава можехте да чуете квартетите на Бени Гудман по радиото в книжарницата на ъгъла и всички ходеха с шапки. Разказите ми рисуват последните представители на онова поколение пушачи, които палят цигара от цигара — те сутрин будеха света с кашлицата си, напиваха се на коктейлите и играеха изчезнали днес танци като „кливландски кокошчици“, поемаха за Европа с параходи, истински страдаха от носталгия по любовта и щастието и боговете им бяха остарели като вашите и моите. Константните величини, които търся в тези старинни атрибути, са любов към светлото и твърдо намерение да се открие нравствено начало у човека. Калвин няма участие в религиозното ми възпитание, но той все пак витаеше в просторите на детството ми и остави в мен незаслужена горчивина.

Много от разказите се появиха за пръв път в списание „Ню Йоркър“, където Харолд Рос, Гюс Лобрано и Уилям Максуел ми направиха неоценим подарък — осигуриха ми голям брой отбрани и отзивчиви читатели и достатъчно пари да храня семейството си и да си

купувам през година нов костюм. „Това е списание за порядъчни семейни, дявол да го вземе!“, извикваше с цяло гърло Рос, ако откриеше в някой материал дори най-малък намек за еротика. Самият той не беше твърде благоприличен и щом видеше, че аз подскачам, като чуя от някого по-мръсна дума, винаги тръсваше по нещо нецензурно по време на обед, за да види как ще подскоча. Тази липса на благоприличие бе твърде подчертана в характера му. Усетеше ли например, че някой от партньорите му на покер е тъп играч, отиваше в банята и се връщаше, натъпкал ушите си с тоалетна хартия. Разбира се, такъв вид поведение той никога не внасяше в списанието. Смятам, искаше да ни подсказе, че добрият тон е начин на изказ, дълбок и загатнат като всеки друг, и той варира не по съдържание, а по строеж и образност. Тъй като кръгът писатели, които насърчаваше, бе доста широк, дълбоко вярвам, че той ни е сторил преди всичко добро.

Всяко точно документиране на човешката незрелост би било неделикатно и това аз откривам от време на време в тези разкази, но за мен подобно неудобство се изкупва от спомените, които носят в себе си те — за жените и мъжете, които съм обичал, стаите, коридорите и плажовете, където са написани. Любимите ми разкази са ония, които са завършени за по-малко от седмица и които често съчинявах на глас. Спомням си как веднъж възкликнах: „Казвам се Джони Хейк!“ Това се случи в хола на една къща в Нантъкет — бяхме успели да я наемем евтино, понеже още не бе доказана валидността на някакво завещание. Излизайки от стаята на домашната прислужница в друга наета под наем къща, аз извиках на жена си: „Настъпва нощ и крале в златни доспехи, яхнали слонове, прехвърлят планината!“ Търпението на семейството ми е неоценимо. Под балдахина в апартамента ни на Петдесет и девета улица аз написах гласно края на „Сбогом братко“. „Как да постъпиш с такъв човек?“ — попитах аз и завърших с думите: „Гледах как голите жени излизат от морето!“

— Вие си говорите сам, мистър Чийвър — каза учтиво портиерът.

Той също — старателен, приветлив и доволен от коледния си бакшиш от десет долара — напомня фигура от неугасващото минало.

---

[1] Джаксън Полак (1912–1956) — американски художник, един от представителите на абстракционизма. — Б.пр. ↑

[2] Томас Харт Бентън (1899) — американски художник-стенописец. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.